

PARAULES DE VIDA

La pau com a camí d'esperança

El passat 1 de gener vam celebrar la Jornada Mundial per la Pau.

El papa Francesc, en el missatge que ha dirigit a l'Església i a tot el món ens recorda que el bé de la pau, al qual aspira tota la humanitat i és objecte de l'esperança de tot ésser humà, és un bé preciós pel què no hem de deixar de lluitar, ja que el camí que ens porta a ella és un compromís constant en el temps. La humanitat porta en la memòria i en la carn els signes de les guerres i dels conflictes que, amb una capacitat destructiva cada vegada més gran, afecten especialment els més pobres i febles.

Davant l'experiència que els conflictes se succeeixen un darrere l'altre, la gran temptació és el descoratjament, la pèrdua de l'esperança i el pensar que estem davant un ideal pel qual no val la pena lluitar. La virtut de l'esperança no consisteix en una espera passiva, sinó que és una actitud humana que conté una tensió existencial que orienta i sosté el compromís per un món millor. El Papa ens recorda que la meta de la pau és tan gran que justifica l'esforç del camí per aconseguir-la, per la qual cosa el descoratjament no ha d'envair el cor dels cristians.

En determinats moments podem pensar que la pau depèn únicament de les grans decisions dels

poderosos i que el que nosaltres podem fer és irrellevant. Enguany el Papa ens indica algunes actituds en les nostres relacions amb els altres que poden ajudar a crear una cultura de la pau. Des de l'experiència del seu recent viatge al Japó, ens convida a mantenir la memòria dels esdeveniments de la història que han sigut especialment destructius, «no solament per a evitar cometre novament els mateixos errors», sinó perquè aquesta memòria «constitueixi l'arrel i suggerisca el camí per a les decisions de pau presents i futures».

El compromís per la pau implica també viure un camí de reconciliació en la comunió fraterna,

que ens porte a trobar en el més profund dels nostres cors la força del perdó i la capacitat de reconèixer-nos germans de tots els homes. «Aprendre a viure en el perdó (afirma el Papa) augmenta la nostra capacitat de convertir-nos en dones i homes de pau».

Un altre camí per a ser constructors d'una cultura de la pau és la conversió ecològica, que ens porta a combatre la falta de respecte per la casa comuna i l'explotació abusiva dels recursos naturals. Aquests no són eines per al benefici immediat d'uns pocs, sinó un do de Déu a la humanitat perquè tots

puguem viure dignament i en pau. La conversió ecològica ens ha de portar a una nova mirada sobre la vida considerant la generositat del Creador que ens donà la terra, i ens recorda l'alegre sobrietat en el compartir. Vivint d'aquesta manera es transformen les relacions amb els altres i se sembla la pau.

Aquesta no s'aconsegueix si no s'espera. No deixem de creure en la possibilitat d'assolir-la, i que els nostres xicotets gestos ajuden a crear una cultura que ens porte a ella.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La sorpresa de Joan el Baptista

Coneixem prou bé l'escena del baptisme de Jesús que avui llegim a l'Evangelí. Posem-ne de relleu un detall: la sorpresa de Joan el Baptista. Jesús s'acosta per rebre el baptisme de Joan i Joan protesta. Són els primers passos en la vida pública de Jesús i ja en aquell començament Jesús fa un gest que Joan no entén: «Soc jo qui ha de ser batejat per tu, i tu vens a mi?». Sabem que Joan és l'escollit per Déu per preparar el camí del seu Messies. Joan és el moment d'arribada de tot l'Antic Testament per donar pas a la presència definitiva de Déu en el seu poble i en tota la humanitat, i precisament aquest que ha

d'obrir el camí de Jesús no entén aquest camí. Segons Joan, Jesús s'ha de manifestar com a primer i batejar, no posar-se a la cua dels pecadors i ser batejat. La incomprensió de Joan no és l'única; els evangelistes subratllen que el deixebles no entien el camí senzill i humil de Jesús, especialment quan Ell parlava de la seva mort. El moment més impactant és el reny de Jesús a Pere, que no entén la creu: «Ves-te'n d'aquí, Satanàs; no penses les coses com Déu sinó com els homes» (Mc 8,33). Aquest contrast evoca l'escena de l'Evangelí en la qual els deixebles discuteixen qui havia de ser el primer, i la reacció molesta de

Jesús: en el món perdut els primers manen i disposen; en el Món Nou no ha de ser pas així. El primer ha de servir, com el Fill de l'Home, que no ha vingut a ser servit sinó a servir i a donar la vida (Mc 10,42-45). El gest de Jesús no és anecdòtic ni és simplement un acte exemplar d'humilitat; evoca ja la creu. Jesús ve a barrejar-se amb els homes pecadors, a servir i donar la vida. Joan el Baptista, amb tot l'Antic Testament, i després els deixebles, i tots, haurem d'aprendre dolorosament a canviar el cap i el cor.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

La paz como camino de esperanza

El pasado 1 de enero celebramos la Jornada Mundial por la Paz. El papa Francisco, en el mensaje que ha dirigido a la Iglesia y a todo el mundo nos recuerda que el bien de la paz, al que aspira toda la humanidad y es objeto de la esperanza de todo ser humano, es un bien precioso por el que no debemos dejar de luchar, ya que el camino que nos lleva a ella es un compromiso constante en el tiempo. La humanidad lleva en su memoria y en su carne los signos de las guerras y de los conflictos que, con una capacidad destructiva cada vez más grande, afectan especialmente a los más pobres y débiles. Ante la experiencia de que los conflictos se suceden uno tras otro, la gran tentación es el desánimo, la pérdida de la esperanza y el pensar que estamos ante un ideal por el que no vale la pena luchar. La virtud de la esperanza no consiste en una espera pasiva, sino que es una actitud humana que contiene una tensión existencial que orienta y sostiene nuestro compromiso por un mundo mejor. El Papa nos recuerda que la meta de la paz es tan grande que justifica el esfuerzo del camino para alcanzarla, por lo que el desánimo no debe invadir el corazón de los cristianos.

En determinados momentos podemos pensar que la paz depende únicamente de las grandes decisiones de los poderosos y que lo que nosotros podemos hacer es irrelevante. Este año el Papa nos indica algunas actitudes en nuestras relaciones con los otros que pueden ayudar a crear una cultura de la paz. Desde la experiencia de su reciente viaje al Japón, nos invita a mantener la memoria de los acontecimientos de la historia que han sido especialmente destructivos, «no sólo para evitar cometer nuevamente los mismos errores», sino para que esta memoria «constituya la raíz y sugiera el camino para las decisiones de paz presentes y futuras».

El compromiso por la paz implica también vivir un camino de reconciliación en la comunión fraterna, que nos lleve a encontrar en lo más profundo de nuestros corazones la fuerza del perdón y la capacidad de reconocernos hermanos de todos los hombres. «Aprender a vivir en el perdón (afirma el Papa) aumenta nuestra capacidad de convertirnos en mujeres y hombres de paz.»

Otro camino para ser constructores de una cultura de la paz es la conversión ecológica, que nos lleva a combatir la falta de respeto por la casa común y la explotación abusiva de los recursos naturales. Estos no son herramientas para el beneficio inmediato de unos pocos, sino un don de Dios a la humanidad para que todos puedan vivir dignamente y en paz. La conversión ecológica nos debe llevar a una nueva mirada sobre la vida considerando la generosidad del Creador que nos dio la tierra, y nos recuerda la alegre sobriedad en el compartir. Viviendo de este modo se transforman las relaciones con los demás y se siembra la paz.

Esta no se logra si no se la espera. No dejemos de creer en la posibilidad de alcanzarla, y que nuestros pequeños gestos ayuden a crear una cultura que nos lleve a ella.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Segon recés Alpha de l'any a la parròquia de l'Hospitalet de l'Infant

El passat 23 de novembre, el Santuari de la Mare de Déu del Loreto va acollir novament el recés, amb 12 dels parti-

cipants del segon Curs Alpha, que porta organitzant la parròquia de Sant Pere de l'Hospitalet de l'Infant des del mes d'octubre. La presència de l'Esperit Sant es va deixar sentir novament. Tots van quedar notablement contents de l'experiència i van tornar a casa visiblement emocionats.

Aquest Curs Alpha és el tercer que la parròquia organitza per a adults i té previst un altre a principis del 2020. Anteriorment, n'havia fet un per a adolescents, fent ser-

vir la dinàmica d'Alpha. Ara també tenen en ment fer-ne un per a joves més grans i estan treballant per instaurar un Curs per a Matri-monis.

Rev. Jordi Salvadó

Celebració dels 50 anys (1969-2019) de la parròquia Sant Josep Obrer de Sant Carles de la Ràpita

Amb un decret publicat al BOB i signat pel bisbe Ricard M. Carles, el 19 de novembre de 1969 quedava constituïda la parròquia Sant Josep Obrer, al barri de la Ràpita.

El mateix dia de l'aniversari es va celebrar l'Eucaristia per tots els difunts que ens han precedit al llarg d'aquests 50 anys. Els seus noms, escrits en papers al presbiteri, ens han acompanyat en totes

les celebracions. Divendres següent, en el marc de la Vetlla de Pregària ben participada pels joves, van veure un resum fotogràfic del que ha estat la vida de la nostra parròquia.

Els primers anys les celebracions de la comunitat es vivien en un magatzem al costat de l'actual temple parroquial. Ho recordaven Mn. Josep M. Tomàs, molt vinculat als inicis d'aquesta nova parròquia, i Mn. Paco Vives, el primer rector. L'Eucaristia de l'aniversari tingué lloc el diumenge 24 en una església plena de gom a gom, que feia visible la realitat de la comunitat. El cant i l'alegria, la pregària i l'agraïment marcaren el to. El Sr. Bisbe ens va convidar a continuar creant comunitat per seguir de més a prop el Crist. També l'alcalde de la ciutat ens va acompanyar.

Després, 230 persones ens vam aplegar al Pavelló Firal per compartir un dinar de fraternitat que posava punt i final a la celebració dels 50 anys de la parròquia Sant Josep Obrer.

Parròquia Sant Josep Obrer

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

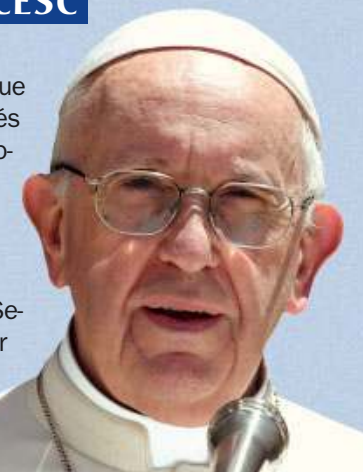

@Pontifex: «Aquesta és la missió: mostrar amb la vida i fins i tot amb paraules que Déu estima tothom i mai no es cansa de ningú» (20 d'octubre).

@Pontifex: «Ves amb amor cap a tothom, perquè la teva vida és una missió preciosa: no és un pes per carregar, sinó un do per oferir» (20 d'octubre).

@Pontifex: «La vida nova que hem rebut amb el baptisme és una riquesa que cal donar, comunicar i anunciar: aquest és el sentit de la missió» (24 d'octubre).

@Pontifex: «Demanem al Senyor que ens doni llum per conèixer bé que passa dins nostre» (25 d'octubre).

Finalitzats els treballs de restauració del monumental retaule de Santa Anna

El retaule de Santa Anna, una joia de l'art barroc de la Catedral de Tortosa. Antigament dedicat a sant Ruf d'Avinyó, és un formidable retaule fet en fusta d'alba tallada, policromada i daurada, obrat pels escultors Isidre Espinalt i el seu fill homònim, entre 1728 i 1732.

La intervenció, dirigida pel Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya (CRBMC) i promoguda pel Capítol de la Catedral i el Bisbat de Tortosa, ha consistit principalment en corregir les greus deficiències i retirar els estrats de brutícia que amagaven els colors i la brillantor de la dauradura originals.

El cost fins al moment és de 84.150,00 €. El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya n'ha aportat enguany 21.344 €; la Diputació de Tarragona, 12.000 €; i la resta el Bisbat de Tortosa. El CRBMC s'ha encarregat de l'assessorament i de la direcció tècnica.

Actualment, les 56 peces del retaule esperen la tercera i última fase d'intervenció, que consistirà en el muntatge en el seu emplaçament original. Una operació de gran complexitat per les dimensions del moble.

El Capítol de la Catedral i el Bisbat de Tortosa organitzaran una campanya de micromecenatge per contribuir al finançament de la restauració del retaule. Tots els qui vulguin col·labo-

rar a sufragar aquesta restauració ho poden fer amb una transferència al **ES05-0075-0112-3306-0010-0874** o per mitjà del portal d'internet **www.donoamiglesia.es**.

Vigilia de la Inmaculada en el Monasterio de las Mínimas de Móra d'Ebre

Como en años anteriores, en nuestro monasterio hemos tenido la Vigilia de la Inmaculada el 7 de diciembre, con la peculiaridad de que este año ha estado precedida de un Triduo de preparación. En estos días previos, Mn. Soriano, en la homilía de la Eucaristía, ha tratado diversos temas relativos a la devoción y culto a la Santísima Virgen: en qué consiste la verdadera devoción del cristiano a la Santísima Virgen; la ejemplaridad de María para la vida del cristiano de hoy; y la necesidad de la presencia de María en nuestra vida cristiana.

Antes de terminar la Vigilia, varios fieles llevaron ofrendas a la Santísima Virgen: en nombre de niños y jóvenes, para que sepan descubrir en María

el ideal de belleza y de pureza para sus vidas. En nombre de los consagrados: para que la donación de sus personas sea total y absoluta como María. En nombre de las familias cristianas: para que María, como Madre y Esposa fiel, esté siempre en el centro de cada hogar. Y, finalmente, en nombre de los que sufren en su cuerpo o en su espíritu: para que se sepan que están participando, como María, en la redención del mundo, ofreciéndose junto a su Hijo Jesucristo.

Que el amor a María sea la luz que ilumine nuestro mundo y nos lleve a una profunda unión con su Hijo Jesucristo.

Monjas Mínimas de San Francisco de Paula de Móra d'Ebre

AGENDA

Diumenge 19, Tortosa, Col·legi Sagrada Família, a les 12 h, festa patronal.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1S 1,1-8 / SI 115 / Mc 1,14-20]. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església; sant Gumerind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. ■ Dimarts [1S 1,9-20 / SI: 1S 2,2-8 / Mc 1,21-28]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prevere; sant Malaquies, profeta (s. V aC); santa Mariona.

15. ■ Dimecres [1S 3,1-10.19-20 / SI 39 / Mc 1,29-39]. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. IV); sants

Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. VI).

16. ■ Dijous [1S 4,1-11 / SI 43 / Mc 1,40-45]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309), prev. franciscà i mr.

17. □ Divendres [1S 8,4-7.10-22a / SI 88 / Mc 2,1-12]. Sant Antoni el Gran (356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. ■ Dissabte [1S 9,1-4.10b.17-19;10,1a / SI 20 / Mc 2,13-17].

Tortosa: □ Sant Ildefons, bisbe; Urgell: ■ Sant Jaume Hilari Barbal i Cosín, religiós i mr.; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.

19. ■ Diumenge vinent, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [1S 49,3.5-6 / SI 39 / 1Co 1,1-3 / Jo 1,29-34]. Santa Agnès, vg. i mr.; sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); sants Gurmensind, prev., i Servideu, monjo, mrs.

Baptisme del Senyor (A)

COMENTARI

Va passar pertot arreu, fent el bé

En una setmana passem de contemplar el Fill de Déu com un nadó a veure'l com adult fent-se batejar per Joan, com un pecador més: *Jesús es presentà a Joan perquè el bategés*. Però el Baptista s'adona de la seva grandesa: *Soc jo el qui necessito que tu em bategis. Com és que tu véns a mi?* Tanmateix Jesús vol ser en tot semblant als homes pecadors: *Accedeix per ara a batejar-me*. Sí, es presenta com a pecador però *aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut, diu la veu des del cel*. No és un pecador, és el Fill estimat del Pare i model per a tots nosaltres.

Per això Pere ens dona una imatge preciosa de Jesús que tant de bo es pogués aplicar a tots nosaltres: *Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell*. Una perfecta definició de Jesús: home ple de Déu, consagrat per l'Esperit Sant, ple de la seva força i que va dedicar tota la seva vida a passar pertot arreu fent sempre el bé. Però com en el nostre món també hi ha el mal, la dominació del diable, Jesús més poderós que qualsevol poder maligne, allibera tots els homes de les seves esclavituds. I així assoleixen una perfecta salut de cos i d'esperit.

Isaïes completa el retrat de Jesús: *Aquí teniu el meu servent, el meu estimat. He posat en ell el meu Esperit* (sempre és la força de l'Esperit la que habita en Jesús). Per a què? *Perquè porti el dret a les nacions. I com ho fa? No crida ni alça la veu; no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la... et destino a ser llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca*. Som així nosaltres? Passem fent el bé, som llum, lluitem contra tota esclavitud, valorem la petita fe o bona voluntat que hi ha en els altres?

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

»Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

▶ Salm responsorial (28)

R. *Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.*

Doneu al Senyor fills de Déu, / doneu al Senyor glòria i honor, / honoreu el Senyor, honoreu el seu nom, / adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. R

La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües, / ve el Senyor sobre les aigües torrencials. / La veu del Senyor és potent, / la veu del Senyor és majestuosa. R.

El Déu majestuós fa esclatar la tempesta / i al seu palau tot canta: Glòria! / El Senyor té el soli en les aigües diluvials, / hi seu el Senyor, rei per sempre. R.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots.

»Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 3,13-17)

En aquell temps, Jesús, que venia de Galilea, es presentà a Joan, vora el Jordà, perquè el bategés. Joan no el volia admetre al baptisme. Li deia: «Soc jo el qui necessito que tu em bategis. Com és que tu véns a mi?» Jesús li respongué: «Accedeix per ara a batejar-me. Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer.» Llavors hi accedí. Un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua a l'instant. Llavors el cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell, i una veu deia des del cel: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.»

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Esto dice el Señor: «Mirad a mi siervo, a quien sostengo; mi elegido, en quien me complazco. He puesto mi espíritu sobre él, manifestará la justicia a las naciones. No gritará, no clamará, no voceará por las calles. La caña cascada no la quebrará, la mecha vacilante no la apagará. Manifestará la justicia con verdad. No vacilará ni se quebrará, hasta implantar la justicia en el país. En su ley esperan las islas.

»Yo, el Señor, te he llamado en mi justicia, te cogí de la mano, te formé e hice de ti alianza de un pueblo y luz de las naciones, para que abras los ojos de los ciegos, saques a los cautivos de la cárcel, de la prisión a los que habitan en tinieblas.»

▶ Salmo responsorial (28)

R. *El Señor bendice a su pueblo con la paz.*

Hijos de Dios, aclamad al Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / postraos ante el Señor en el atrio sagrado. R.

La voz del Señor sobre las aguas, / el Señor sobre las aguas torrenciales. / La voz del Señor es potente, / la voz del Señor es magnífica. R.

El Dios de la gloria ha tronado. / En su templo, un grito unánime: «¡Gloria!». / El Señor se sienta sobre las aguas del diluvio, / el Señor se sienta como rey eterno. R.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 10,34-38)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Ahora comprendo con toda verdad que Dios no hace acepción de personas, sino que acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea. Envié su palabra a los hijos de Israel, anunciando la Buena Nueva de la paz que traería Jesucristo, el Señor de todos.

»Vosotros conocéis lo que sucedió en toda Judea, comenzando por Galilea, después del bautismo que predicó Juan. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a todos los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 3,13-17)

En aquel tiempo, vino Jesús desde Galilea al Jordán y se presentó a Juan para que lo bautizara. Pero Juan intentaba disuadirlo diciéndole: «Soy yo el que necesito que tú me bautices, ¿y tú acudes a mí?».

Jesús le contestó: «Déjalo ahora. Conviene que así cumplamos toda justicia». Entonces Juan se lo permitió. Apenas se bautizó Jesús, salió del agua; se abrieron los cielos y vio que el Espíritu de Dios bajaba como una paloma y se posaba sobre él. Y vino una voz de los cielos que decía: «Este es mi Hijo amado, en quien me complazco.»